

Arrest

**nr. 168 731 van 30 mei 2016
in de zaak RvV X IV**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 27 februari 2016 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 januari 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 maart 2016 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 5 april 2016.

Gelet op de beschikking van 25 april 2016 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 mei 2016.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat LINCAUTAN die *loco* advocaat A. ALENKIN verschijnt.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoeker vraagt voor de derde maal asiel aan. Zijn eerste asielaanvraag werd door de commissaris-generaal afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omwille van de ongeloofwaardigheid van zijn relaas. Zijn tweede asielaanvraag werd door de Dienst Vreemdelingenzaken niet in overweging genomen. Verzoeker diende geen beroep in tegen deze beslissingen.

2. In de bestreden beslissing, waarbij verzoeker in het kader van zijn huidige derde asielaanvraag de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus opnieuw worden geweigerd, wordt vooreerst gesteld dat in het kader van zijn eerste asielaanvraag een weigeringsbeslissing werd genomen omwille van het manifest ongeloofwaardige karakter van zijn asielmotieven, en zijn tweede asielaanvraag niet in overweging werd genomen gezien de door hem neergelegde stukken slechts kopieën betroffen hetgeen weinig bewijskrachtig overkomt. Bijgevolg kan van verzoeker tijdens zijn derde asielaanvraag worden verwacht dat hij alsnog overtuigende elementen aanbrengt die maken dat hij in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus of voor de subsidiaire beschermingsstatus, aldus de commissaris-generaal die stelt dat verzoeker hier niet in slaagt. Vooreerst kan, zo luidt de beslissing verder, verzoeker niet aannemelijk maken dat hij door een FSB agent wordt gevisieerd omwille van diens familieband met de jongen die hij in 1999 heeft neergestoken. Er wordt gewezen op manifeste incoherenties die, zo wordt opgemerkt, de geloofwaardigheid ondermijnen van verzoekers bewering als zouden al zijn vervolgingsproblemen het gevolg zijn van een wraakactie van een plaatselijk FSB-hoofd. Voorts wordt gewezen op incoherenties tussen verzoekers regularisatieaanvraag en zijn gehoor op het Commissariaat-generaal aangaande de daders van vervolging, en gesteld dat verzoekers verklaringen dan ook allerm minst overtuigend overkomen, te meer hij bij zijn vorige asielaanvragen nooit melding heeft gemaakt van enig probleem met een zekere J. en hij dit bij zijn huidige asielaanvraag evenmin spontaan naar voor brengt. Op basis van zijn verschillende vaststellingen oordeelt de commissaris-generaal dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers bewering dat al de door hem beschreven vervolgingsfeiten het gevolg zijn van een wraakactie van het plaatselijke FSB-hoofd. Bijgevolg kan dan, zo wordt hieraan toegevoegd, ook geen geloof worden gehecht aan het feit dat zijn winkel onder zijn invloed in brand werd gestoken, zoals verzoeker beweert, of dat hij moedwillig valselijk wordt beschuldigd in de zaak rond de diefstal uit 2009. Deze vaststellingen ondermijnen bij gebrek aan geloofwaardige tegenindicaties ook de brandstichting an sich, aldus de commissaris-generaal die stelt dat aangezien verzoeker de problemen inzake de brand in zijn winkel niet aannemelijk kan maken, bijgevolg evenmin geloof kan worden gehecht aan de bedreigingen vanwege leveranciers die hun geld van de goederen die werden vernietigd in de brand willen recupereren. Voorts kan, zo luidt het verder, verzoeker evenmin aannemelijk maken dat hij een risico op vervolging zou lopen omwille van een lopende bloedwraak met de invloedrijke crimineel J. gezien de vastgestelde incoherenties en het feit dat hij dit tijdens zijn verschillende asielaanvragen nooit spontaan naar voor heeft gebracht. Betreffende verzoekers vrees om bij terugkeer te worden veroordeeld voor een diefstal uit 2009 en bijgevolg een gevangenisstraf te moeten uitzitten, wordt vastgesteld dat verzoeker onvoldoende elementen naar voren brengt die ervan overtuigen dat er effectief een rechtszaak tegen hem zal worden opgestart bij terugkeer en dat hij veroordeeld zal worden voor dit misdrijf. Ondanks de talrijke documenten die verzoeker betreffende de zaak van deze diefstal voorlegde, kan uit dit voorgelegde strafdossier niet worden opgemaakt dat er actueel een (aparte) strafzaak tegen hem lopende is, laat staan dat het overtuigende elementen bevat dat hij een veroordeling bij terugkeer riskeert. Evenmin blijkt dit, zo wordt opgemerkt, uit verzoekers verklaringen, noch uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt. Op basis van het geheel van zijn vaststellingen besluit de commissaris-generaal dat verzoeker onvoldoende aannemelijk maakt dat hij bij terugkeer zal veroordeeld worden voor medeplichtigheid/organisatie van de grootschalige diefstal bij het bedrijf Volksce ment. Van verzoeker kan immers worden verwacht dat hij logische, duidelijke en volledige verklaringen aflegt aangaande de door hem verklaarde vervolgingsvrees hetgeen, zo luidt de bestreden beslissing, niet het geval is, te meer hij er onvoldoende in slaagt bewijskrachtige stukken neer te leggen die er duidelijk op wijzen dat er actueel een strafzaak tegen hem loopt en dat hij zich bij terugkeer effectief voor de rechtbank zal moeten verantwoorden. De overige door verzoeker aangebrachte documenten zijn, zo wordt geoordeeld, niet van aard om voormelde conclusies te wijzigen.

De Raad stelt vast dat verzoeker in voorliggend verzoekschrift geen ernstige poging onderneemt om de motieven van de bestreden beslissing te verklaren of te weerleggen. De Raad benadrukt dat het aan verzoeker toekomt om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar hij echter manifest in gebreke blijft. Hij beperkt zich immers tot het beknopt uiteenzetten van theoretische beschouwingen, het herhalen van en volharden in eerder afgelegde verklaringen, het formuleren van algemene beweringen en kritiek, en het op algemene wijze vergoelijken en tegenspreken van enkele van de vaststellingen van de bestreden beslissing.

Verzoeker stelt allerhande bewijzen te zullen voorleggen, zoals o.a. met betrekking tot zijn psychiatrische problematiek en jaren lopende medische procedure en zijn communicatie met enkele personen uit zijn land van herkomst, doch tot op heden ontbreekt hiervan elk spoor.

In zoverre verzoeker artikel 3 van het EVRM geschonden acht, wijst de Raad erop dat artikel 3 van het EVRM vereist dat verzoeker doet blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in het land waarnaar hij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. De bescherming verleend via artikel 3 van het EVRM vindt immers slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing. Degene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, moet zijn beweringen staven met een begin van bewijs. Een loutere bewering of eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling volstaat op zich niet om een inbreuk uit te maken op voornoemd artikel.

Dergelijk algemeen en allerm minst ernstig verweer vanwege verzoeker is niet dienstig om de gedetailleerde en pertinente motieven van de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn, steun vinden in het administratief dossier en betrekking hebben op de kern van zijn asielrelaas, te ontcrachten.

3. Voorgaande vaststellingen volstaan om de in het verzoekschrift aangevoerde middelen niet verder te onderzoeken, omdat dergelijk onderzoek in elk geval tot geen ander besluit betreffende de gegrondheid van de asielaanvraag kan leiden.

4. Bijgevolg lijkt verzoeker niet aan te tonen dat hij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat hij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar de Russische Federatie."

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

"Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf."

Artikel 39/59, § 2 van de vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4.1. Ter terechtzitting, alwaar zij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 23 maart 2016, voert verzoekende partij aan dat zij bij haar derde asielaanvraag veel stukken heeft ingediend waaruit blijkt dat zij opnieuw zal worden veroordeeld. Zij vervolgt dat zij reeds vijf jaar in de gevangenis zat en opnieuw vervolgd wordt en valselijk beschuldigd wordt van een diefstal in 2009. Zij licht toe dat zij lastig gevallen werd omdat zij geen Slavisch uiterlijk heeft, veroordeeld werd tot vijf jaar gevangenisstraf, en bij een incident in de gevangenis een spijker in de longen kreeg. Verzoekende partij kreeg vaker problemen en diende verschillende keren een klacht in bij de politie. Verzoekende partij vluchtte met haar familie naar België en diende reeds twee asielaanvragen in. Verzoekende partij hekelt het feit dat zij verschillende en veel documenten heeft ingediend die haar relaas en beschuldiging van diefstal ondersteunen en dat deze (gerechtelijke) documenten en foto's niet werden onderzocht. Zij betreurt het dat alle documenten worden afgewezen enkel op basis van de ongeloofwaardigheid van

haar eerste en tweede asielaanvraag. Ter ondersteuning van haar relaas en vervolgingsfeiten legt zij twee aanvullende nota's neer met nieuwe stukken. Verzoekende partij vervolgt dat zij nu weer zal vervolgd worden en dat zij geen beroep kan doen op een rechtvaardige justitie. Zij besluit dat zij hier samen met haar familie een leven heeft opgebouwd en dat haar dochter een schaakkampioene is. Zij legt ter ondersteuning daarvan krantenartikelen neer.

4.2. In tegenstelling tot wat verzoekende partij op algemene wijze voorhoudt, wordt er wel degelijk rekening gehouden met de door haar in het kader van onderhavige asielaanvraag aangebrachte documenten aangaande o.a. de diefstal in januari 2009, doch zij ontkracht, noch weerlegt en werpt geen ander licht op hetgeen door de commissaris-generaal in de bestreden beslissing met betrekking tot die neergelegde stukken wordt vastgesteld, zodat die pertinente vaststellingen onverminderd overeind blijven.

De talrijke door verzoekende partij middels haar aanvullende nota's d.d. 27 april 2016 en 6 mei 2016 en ter terechtzitting van 13 mei 2016 aangebrachte stukken vormen geen begin van bewijs van haar vrees en bewering naar aanleiding van de diefstal in januari 2009 in haar land van herkomst, problemen te (zullen) kennen en te (zullen) worden vervolgd. Evenmin vermogen deze documenten de geloofwaardigheid herstellen van verzoekende partij haar verklaarde problemen met en vrees voor de FSB. Immers, geen van deze stukken bevat enige concrete informatie omtrent en vertoont enig verband met de diefstal in 2009, noch met de andere problemen waar beweerdelijk de FSB achter schuil zou gaan.

De neergelegde kopie van een overlijdensakte van de schoonmoeder van verzoekende partij toont enkel aan dat zij in februari 2016 overleden is, doch niets meer dan dat.

De mails d.d. 3, 6, 11 en 18 februari 2016 tonen louter aan dat de echtgenote van verzoekende partij zeer kort -steeds slechts enkele zinnen- via mail communiceerde met en op zoek was naar een advocaat in haar land van herkomst om haar zaak (en/of die van verzoekende partij) te behartigen, doch zij bevatten geen enkele concrete informatie met betrekking tot de aard en inhoud van de zaak, en zijn dan ook nietszeggend, en te deze niet nuttig of relevant. Ze vormen derhalve niet het minste begin van bewijs van het door verzoekende partij ingeroepen asielrelaas, en vermogen geenszins afbreuk te doen aan of een ander licht te werpen op de verscheidene vaststellingen in de bestreden beslissing.

Het door verzoekende partij als *"Executief lijst op grond van beschikking van de Rechtbank van Wolsk dd. 28 januari 2014 met vertaling"* aangeduide document geeft enkel aan dat die rechtbank in 2014 bij dwangbevel verzoekende partij de verplichting heeft opgelegd zich te laten onderwerpen aan een, zo luidt de bijgevoegde vertaling, *"profylactisch medisch onderzoek door epidemische aanwijzingen in Municipale Gezondheidsinstelling (MGI) "Centrale regioziekenhuis van Wolsk" op aanwezigheid van symptomen van tuberculose"*. Verzoekende partij repte hier echter eerder -niettegenstaande het feit dat dit gerechtelijk document en de betreffende verplichting reeds van 2014 dateert zodat het ten zeerste opmerkelijk is en de vraag kan worden gesteld waarom dit stuk pas heden anno 2016 voor het eerst wordt aangebracht- nooit met een woord over. Verzoekende partij maakte voorheen op geen enkel moment ook maar enigszins melding van dergelijke onderzoek waardoor het, gelet ook op de vaststelling dat het betreffende stuk geen enkele concrete informatie bevat en verband toont met de door verzoekende partij ingeroepen vervolgingsproblemen, te dezen geenszins relevant is in het kader van de door haar verklaarde vervolgingsvrees. Het gerechtelijk document betreft bovendien geen origineel, doch slechts een gemakkelijk door knip- en plakwerk te fabriceren kopie waaraan geen bewijswaarde kan worden gehecht (cf. RvS, 24 maart 2005, nr. 142.624; RvS, 25 juni 2004, nr. 133.135). Hoe dan ook blijkt uit het stuk, los van de bewijswaarde ervan die *nihil* is, louter en alleen dat verzoekende partij door de rechtbank de verplichting werd opgelegd zich aan een welbepaald medisch onderzoek te laten onderwerpen, doch blijkt hieruit nergens en kan uit het stuk geenszins worden afgeleid dat verzoekende partij door de autoriteiten zou worden gevisieerd, laat staan worden vervolgd. Verzoekende partij haar stelling als zouden de Russische autoriteiten haar onder het mom van dit medisch onderzoek zoeken en bij terugkeer aanhouden en opsluiten, is niets meer dan een blote bewering welke zij op generlei wijze *in concreto* hard of aannemelijk weet te maken. Bovendien dient te worden benadrukt dat verzoekende partij de eerder door haar ingeroepen problemen met en vrees voor (gerechtelijke/strafrechtelijke) vervolging door haar autoriteiten naar aanleiding van de diefstal in 2009 geenszins aannemelijk of geloofwaardig weet te maken, en zij niet aannemelijk maakt dat ze door de FSB zou worden gevisieerd. Verzoekende partij haar relaas dienaangaande is niet aannemelijk of geloofwaardig.

De bijgebrachte mailwisseling d.d. 27 april 2016 met een Russische deurwaarder, waaromtrent verzoekende partij, net zoals eigenlijk bij alle door haar aangebrachte stukken trouwens, niet de minste toelicht geeft, bevat evenmin enige concrete informatie met betrekking tot de door verzoekende partij aangehaalde vervolgingsproblemen en vrees, en is derhalve *in casu* niet dienstig of nuttig.

Dat verzoekende partij haar dochter K. V. een uitzonderlijk schaaktalent is en reeds meerdere knappe prestaties neerzette in enkele Belgische competities, zoals blijkt uit bijgebrachte informatie, wordt geenszins betwist, doch houdt geen verband met verzoekende partij haar beweerde problemen in en vrees ten aanzien van haar land van herkomst.

Verzoekende partij beperkt zich ter zitting voorts tot het verwijzen naar de door haar aangebrachte stukken en het herhalen van haar verklaarde vervolgingsproblemen, alsook het op algemene wijze formuleren van algemene beweringen en poneren van een vrees voor vervolging, zonder echter daadwerkelijke en concrete opmerkingen te formuleren aangaande de in de beschikking van 23 maart 2016 opgenomen grond. Ze brengt geen valabele argumenten bij die de in voormelde beschikking opgenomen grond en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen ontkrachten of weerleggen.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen. Bijgevolg toont verzoekende partij niet aan dat zij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar de Russische Federatie.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig mei tweeduizend zestien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS